
Minneord

OSS IMELLOM

BERTEL KAPSTAD,

Oda Tranow ble født i Berlin 7.12. 1944 og døde så altfor tidlig av kreftsykdom 6.12. 2005. Hun hadde et spennende, variert og strevsomt liv i de vel 60 år hun fikk.

Som ung voksen valgte hun å studere medisin og fikk eksamen fra universitetet i Würzburg i 1969. Tilknytningen til Norge har sin bakgrunn i kjærlighet – i 1970 giftet hun seg med sin medstudent og kollega Per Lem. I Norge tok hun spesialistutdanning i øre-nese-hals-faget. Dette var en spesialitet som til da hadde vært helt dominert av menn, og hun var den første kvinnelige lege i Norge som fikk slik spesialistgodkjenning (i 1978).

Fra 1985 var hun i rundt ti år overlege ved øre-nese-hals-avdelingen ved Sentralsykehuset i Drammen. Da Oda arbeidet i Drammen, hadde vi daglig kontakt og delte utfordringer, problemer og gleder i et tett yrkesfelleskap. Det var i denne perioden jeg ble kjent med henne som kollega og medmenneske.

Hun følte nok at arbeidsbelastningen var stor – det var hektisk aktivitet, operasjoner, poliklinikk og hyppige døgnvakter. Særlig var dette tilfellet etter samlivsbruddet og flyttingen til Drammen.

I tillegg til jobben hadde hun det daglige ansvaret for tre barn i skolepliktig alder – Kristine, Vibeke og Erik. Det må bare innrømmes at vi mannlige kolleger ikke helt forstod hvor mange andre oppgaver hun hadde og at hun som kvinne og mor av og til prioriterte annerledes enn oss. Oda var Quinde med stor Q – sterk, stolt og vakker. Hun hadde overskudd og energi i massevis og var alltid med når det var noe nytt og spennende eller noe sosialt på gang. Hun var en fargeklatt og trivselsfaktor i arbeidsmiljøet.

Oda forble, som de fleste av førstegenerasjons innvandrere og trass i vellykket integrering og langvarig opphold, aldri helt norsk. Hun var tysk statsborger hele livet og hadde nær kontakt med det tyske miljøet i Norge. Etter samlivsbruddet tok hun tilbake sitt tyske familienavn.

Hun tok sykdommen med resignasjon og var også i den siste fasen av livet ærlig mot seg selv og andre. Hun forsøkte å bevare et håp om å bli frisk, men hadde samtidig en nøktern og realistisk vurdering av sykdommen. Jeg og mange med meg er takknemlige for den tid vi fikk sammen med Oda. Hun beriket vår tilværelse, og vi vil savne henne. Barna kan være stolte over å ha hatt en mor som Oda.

venn og kollega

Publisert: 9. februar 2006. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.